

DIRECTOR:

Dr. ALEXANDRU RUSU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
BLAJ — (JUD. TARNAVA MICĂ)

INSERATE:

Un șir garmond: 6 Lei. La
publicări repetate după
:: învoială ::

REDACTOR:

Dr. AUGUSTIN POPA

ABONAMENTUL

Pe un an . . . 200 Lei

Pe 6 luni . . . 100 Lei

Pentru străinătate 400 Lei

Unirea

Foaie bisericească-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

Procurorii umanității

Furia bestială a bolșevismului împotriva lui Dumnezeu și a bisericii a izbucnit, înainte de Crăciunul lui 1929, cu o sălbătăcie care stă să întrecă ororile vremurilor lui Dioclețian.

În ultimele trei luni au fost închise și transformate în săli de cinema, cluburi ori muzicării nu mai puțin decât 980 biserici creștine și au fost omorâți peste 1500 preoți și mii de călugări. Butjocura criminală ce s'a săvârșit cu lucrurile sfinte, nu se poate descrie. Va rămâne de înfiorătoare pomenire în deosebi procesiunea de Crăciun a necredincioșilor din Moscova, numită „îngroparea religiei”, care s'a sfârșit cu pângăriria altarelor și arderea odoarelor din biserici, de unde credincioșii au fost scoși cu bătaie de bici și cu amenințări de moarte.

Este firesc, că această barbarie incomparabilă, care pătează cu sânge toată civilizația vremurilor noastre, a stârnit revolta unanimă a tuturor oamenilor de bine. Protestele s'au ridicat unul după altul, din toate părțile lumii, încercând pe al Papei dela Roma. Care a fost răspunsul Sovietelor? Au injurat ca dela ușa cortului pe toți cari îndrăznesc să se amestece în treburile interne (?) ale Sovietelor și au forțat desmințiri dela capii bisericii ortodoxe. Și dacă aceștia au refuzat: au plecat și ei pe drumul celor mulți. Așa s'a întâmplat, bunăoară, mai nou cu venerabilul mitropolit al Ucrainei, octogenarul Lipkowski, dus în lanțuri grele la ocnă, alături cu alți 6 episcopi și mulți credincioși.

Și omenirea civilizată a veacului 20, care are ca dogmă fundamentală, definitiv consacrată, libertatea conștiinței, stă neputincioasă în fața acestui uragan al barbariei. În special se remarcă tăcerea criminală a tuturor „procurorilor umanității”, cari umplu lumea cu țipetele lor desnădăjnite de câteori un grup de studenți dela Iași are un conflict cu vitrinele închinătorilor lui Moisi. Toată presa luminată, civilizată, apărătoarea culturii împotriva reacțiunii, susținătoarea „drepturilor omului”, — tace.

Interesant este încă un amănunt. Senatorul american Borah, fără aprobarea guvernului, a trimis telegramă lui Litvinov, cerând lămuriri privitor la deținerea alor 14 rabini din Minsk. Și Litvinov, care a injurat cu furie pe Papa pentru intervenția sa, a răspuns foarte cordial senatorului american, liniștindu-l că din cei 14 rabini 11 sunt deja liberi, și nici celorlalți nu li-se va întâmpla nimic. Creștinii? Nu-l interesează nici pe Borah, nici pe Litvinov. Așa se prezintă adevărata față a civilizației noastre și a puterilor oculte ce o stăpânesc, și cari tot ele, o vor și îngropa, dacă lumea se va lăsa amăgită și trasă pe sfoară de toți procurorii falși ai umanității.

Să sperăm însă, că această nouă întâmplare va contribui și ea la trezirea din indolență a multimilor, cari vor începe să vadă că adevăratul umanitarism începe acolo unde sfârșesc falșii lui procurori din zilele noastre.

Încă un cuvânt

Să mai toarcem puțin firul controlului — Sancțiunile ca factor al prefacerii sufletești

de Dr. VASILE CERGHIZAN

Se știe că istoria este dascălul vieții. Or, istoria bisericii oferă mai multe încercări pentru regenerarea vieții spirituale atât a turmei, cât și a păstorilor. Între cele mai remarcabile găsim conciliul tridentin. Acest conciliu de importanță epocală pune pond mare pe control. Între numeroasele măsuri ale renașterii a dat multă atenție controlului față de păstorii sufletești. Dar să nu mergem așa departe, ci să stăm acasă: sinodul arhidiecezan din 1927 are dispoziții fericite pentru înfiriparea și dezvoltarea unei prefaceri sufletești. Iar măsurile acestea aproape toate sunt clauzate cu sancțiuni. Clauzele implică controlul, deoarece numai prin el se pot constata abaterile și neglijențele pentru care se vor impune sancțiunile. Așa dar legislația eclesiastică arată că biserica a simțit și simte nevoia controlului în opera regenerării spirituale.

Învățătura scoasă din istoria bisericii o confirmă și psihologia. Ocupația profesională totdeauna înfrunsește interiorul omului. Spre ex: la măcelarul care doboară, spintecă și ciopârțește miel, vițel, junci etc. zădarnic vei căuta sufletul milos și grijiuliu al păstorului blajin, care încălzește la sinul și în cojocul său mielul plâpând ori oala bolnavă; exploataatorul pădurilor, care pune securea la rădăcina arborilor și retează viața seculară a codrilor și a toate viețuitoarele adăpostite în imperiul vegetației virgine, desigur se deosebește ca psihic de grădinarul delicat, și de stuparul nobilitat prin pilda miliardelor de albine constructive și instructive. Aplicând regula aceasta la viața noastră, este evident că sufletul preoțesc nu la „jocuri de popice” („Unirea”, 47—1929. Foiță, pag. 3.), nici la bălciuri, la cluburi, la întruniri politice, la ospete, petreceri, vânat, excursii, sporturi șcl. șcl. se formează, ci el naște și renaște în ocupații religioase-pastorale, în rugăciuni, meditații etc. Căutarea, înțocmirea și studierea unei bune cateheze, unei predici reușite, meditația reclamată de aceste îndatoriri, pregătirea pentru celebrare, efectul celebrării sfinte liturghii și al altor servicii divine, sunt tot atâtea mijloace pozitive ale afirmării și confirmării sufletului. Controlul întetește împlinirea datorințelor, adică îndeletnicirea cu mijloacele reconfortării sufletești. Și dacă controlul ar fi secundat și de îndrumări competente și autoritare ar ușura calea succesului. Iar succesul, ca și orice altă biruință, potențează râvna pastorală, deschide alte și alte orizonturi ocupațiilor spiritual-religioase și prin ele asigură înviorări, tresăriri și dulceți sufletești, al căror final va fi, mai curând, ori mai târziu, pe măsura concursului

altor factori cu menire direct regeneratoare (să zicem: exerciții spirituale) primenirea dorită. Așadar controlul este și factor psihologic.

Potrivicii controlului vor zice: lucrările de silă nu pot produce viață religioasă. („Unirea”, 7—1930 p. 3). Controlul nu „dă ordin” pentru învieri spirituale, dar duce la ore de cateheză pe ceice altfel ar bate popicele (l. c.). În cazuri similare controlul este, cel puțin, mijloc negativ al vieții sufletești: reține dela căderea în prăpastiile profanizării, materializării și a înstrăinării de idealitate. Dacă acesta ar fi singurul rost al controlului și dacă el ar fi necunoscut în organismul bisericii, ar trebui introdus acum, vor mai zice, controlul indirect, iar exercițiile spirituale direct, renunțăm la mijlocul indirect și rămânem cu cel direct. Să nu uităm că și alte motive pretind controlul. Iar exercițiilor spirituale în sine și singure, nici inițiatorii nu le atribuie puterea regenerării necesare. Dovadă seria dispozițiilor, cu menire spirituală, legiferată în sinodul arhidiecezan din 1927 (mărturisire mensuală, recolecții treilunare etc.) ținut la 2 ani după înființarea exercițiilor, va să zică după oarecari experiențe asupra rezultatului practic al acelor. Exerciții din 3 în 3 ani, în toată viața mai ardente griji materiale și familiare (recoltarea cerealelor și a nutrețelor, așezarea copiilor pe la cele școli, cariere, cvartire, prevederea lor la început de an școlar șcl. șcl.) nu pot imprumuta perzistență sugestiilor și deciziilor din cele 4—5 zile de elevație sufletească. Sugestiile se risipesc, decisiile se năbușesc în frământarea și hărțuiala zilelor de trudă materială, ori a ceasurilor de sgomotoasă distracție mondenă; curat „semința căzută în mărăcini”. Iar „mărăcinii” pe care nu ne impresoră? „Materia avându-o de mamă, și tina de tată, și de strămoși țărâna, prin înrudirea cu aceste neîncetat la pământ caut” (Cânt. VII. o. IV.) și „ființă având din amestecătură de pământ, de tină și țărână cu adevărat, de pământ m'am lipit” (Cânt. III. o. II.) scria, oftând, în vremurile întraripate ale sihastriei răsăritene imnologul, autor al „Canonului către Ingerul păzitor”. Ce vom zice noi, fiii veacului de acerbă materialitate? Nu suntem și noi încovoiați spre materie și accidente ei cel puțin atât cât acele privighetori ale Spiritului Sfânt din ceata cărora făcea parte amintitul imnolog? Cum vom putea crede deci, că propunerile spirituale din câteva zile de exerciții — făcute poate și ele numai superficial — vor prinde consistență durabilă pentru ani de zile?

Numai ocupația intențivă spirituală poate da consistență seminței ce răsare în sera exercițiilor duhovnicești. Dar una din condițiile acestei ocupații este controlul, care și în acest chip se prezintă ca unul din factorii renașterii.

Tăria catolicismului. Revista „Schoenere Zukunft“ are statistici cât se poate de instructive privitor la puterea de viață a catolicismului. Sunt deosebit de interesante, între altele, socoțile unui colaborator al ei despre numărul și repartitia clerului acestei biserici pe întinsul globului pământesc.

Pentru cei binișor peste 300 milioane credincioși, biserica Romei are 310.000 preoți, revenind, în proporție generală, un preot pentru 1000 suflete.

Repartizarea clerului este însă extrem de variată. Spania, de ex. are pentru 21 milioane credincioși, 50.000 preoți, adică 1 preot pentru 420 suflete; în Anglia fiecare preot îngrijește 771 credincioși; în Olanda 500; în Belgia 1210 (dacă se socot numai cei 6.030 preoți de mir, pe lângă cari mai sunt 9818 călugări); în Franța 1026 (cu toate cele 5600 parohii fără preot); în Germania de Nord 1543; în Sud 1005. Statele-Unite au avut în 1927 preoți 25.723, adică un preot pentru 764 credincioși; în Australia 1400 preoți îngrijesc un milion și jumătate credincioși, adică 1000 suflete pentru un preot.

Această statistică de cifre rotunde nu reoglindește distribuția, extrem de inegală, a clerului din interiorul diferitelor țări, după provincii și, în special, după orașe și sate. În general însă se știe, că credincioșii înghesuți în furnicarul orașelor mari au mult mai puțini preoți decât pașnicii locuitori ai satelor mărunte. Deosebit de grea este nevoia de preoți în America centrală și America de Sud. În 5 sîiau pentru 5 milioane catolici abia 462 preoți, adică 1 pentru 10.000 credincioși. În Brazilia, unde trăiesc 36 milioane de catolici nu sunt în activitate decât, în cifră rotundă, 3000 preoți, sau 1 pentru 12.000 suflete; în Chili sunt pa-

roii de câte 15.000 suflete împrăștiate pe o rază de 50 km.

Este interesant să se constate, în cifre, importanța uriașă pe care o au misiunile în organismul bisericii catolice. Din cei 310.000 nu mai puțin de 110.000 muncesc în misiuni, răspândiți pe toată scoarța pământului, dela polul Nord până în extremul Sud, în 30.000 centre, cu 13.000 școli etc. Numai în organismul central al Congregației Propaganda Fide din Roma, de care depind aceste teritorii, vaste cât pământul, lucrează 34 cardinali și peste 100 slujbași. Tipografia acestei congregațiuni tipărește cărți în 250 limbi și dialecte.

Prin stăruințele continue ale lui Pius al XI-lea opera de răspândire a credinții face progrese minunate. Din Martie 1922 până în Martie 1929 el a creiat 78 noi misiuni. Tot el a avut gândul admirabil de-a da teritoriilor de misiuni preoțime indigenă. Nu numai în China, ci și în Africa avem preoți și chiar episcopi indigeni. În Indii, o treime a celor 372 Iesuiți cari muncesc acolo, sunt indigeni. Mai nou s'au hirotonit astfel de preoți pentru Congo și Africa occidentală.

Și asta tot nu ajunge. Peste un miliard de păgâni așteaptă încă lumina lui Hristos. Secerișul bogat, iar secerătorii puțini.

Din mișcarea noastră pentru Rusia.

Indemnul Papei pentru o acțiune comună a tuturor credincioșilor în favorul creștinismului năpăstuit din Rusia a aflat cel mai frumos resunet și în biserica noastră.

După măsurile luate pentru eparhia Gherlei, încrestate cu altă ocazie, foile oficiale dela Oradea și Lugoj anunță acum și ele dispozițiile referitoare ale Ordinariatelor noastre. Ambele publică în întregime cunoscuta scrisoare ea să fie citită și credincioșilor noștri, făcându-se deodată și diferite acte de pietate potrivite, cari ne încopcie și pe noi în cruciada de rugăciuni a lumii catolice. Oradea prescrie aceste lucruri pentru serbătoarea Bunevestiri,

iar Lugojul le face mâine, în Duminica a treia a sfințelor Paresimi. Aici s'a dispus, în plus — dându-se, ca și la Gherla, facultatea de celebrare pentru ziua aliturgică — ca în ziua de 19 Martie, fixată de Papa, toți preoții să ofere sf. liturghie pentru intențiunile Sfântului Părinte al Romei.

Tot aici încreștăm, că în această zi de 19 Martie, Miercurea trecută, s'a făcut în București o frumoasă manifestație publică, la care a participat și biserica noastră de acolo și prin care capitala țării încă a putut lua act de mișcarea grandioasă inițiată de Papa.

Din America

Prof. Nicolae Iorga și uniții americani*

Se știe, că pe dl. Iorga l-a invitat în America clubul „Nicolae Iorga“ din Indian Harbor, Indiana.

Acest club — cu membri uniți și ortodocși — încă dela început a avut o legătură oarecare cu biserica unită din loc. Preotul unit le-a sfințit drapelele, le-a oficiat părăs pentru membri decedați și tot prin el s'a dat posibilitate clubului să asculte sfânta liturghie la ocaziuni jubilar.

La sosirea în colonie, dl. Iorga a fost invitat să ia parte la serviciul divin în biserica unită. Apoi a fost dus la biserica neunită. Această împrejurare nu a fost pe placul tuturor, deși în prealabil, s'a vorbit despre ea foarte mult. Unii ziceau: Nicolae Iorga e mare ortodox; deci se cade să fie primit mai întâi în biserica ortodoxă. Alții spuneau: Biserica unită — chiar și conform constituției din România — e tot așa de românească și națională ca și cea ortodoxă. În urmare sărbătoritul va pierde nimic din prestigiu, dacă va fi în față acolo: mai ales că aceasta biserica unită a stat la dispoziția clubului dela început.

Au învins cei din urmă. A biruit nu...

* În legătură cu apostolatul recent din America al dlui N. Iorga, dăm și noi aceste știri ale preotului nostru din East Chicago, Indiana. N. A.

Foiața „Unirii“

Pentru Paresimi

Pastorația sfinților

Crâmpie luminoasă din viața și opera minunată a sf. Ioan Vianney (1786—1859)

de Prof. Dumitru Neda

III

Rugăciunea-i mare lucru, pentru cine vrea să știe. „Două glasuri își strigă dorul în sufletul fiecărui om: un glas de inger și un glas de bestie. Strigătul de inger e rugăciunea: strigătul de bestie este păcatul...“ Așa spune sfântul nostru în învățăturile sale catehetice¹⁾, fiindcă așa-i convins și toată viața lui de pân'aci a fost și cu atât mai vărtos va fi de aci încolo, o strădanie trudnică spre a înăbuși glasul bestiei și a lăsa în dragă voie ingerul să glăsuiască de bine, frumos și mântuire. Episcopul de Belley, Mgr. Chalandon, îl caracterizează pela 1850, nu se poate mai nimerit: „M. le Curé d'Ars est un saint dans les prières duquel j'ai toute confiance“²⁾. Cuvintele acestea cuprind impresia ce o făcea asupra oricui venea cu el în atingere, chiar înainte de ce ar fi intrat în intimitățile inimii sale.

Păstorașul ce i-a arătat calea înspre noua-i parohie l-a văzut căzând în genunchi și rugân-

du-se la hotarul satului ce s'arăta în zare. Intrat în parohie pe înserate face același lucru, pentruca imediat să-și cerceteze biserica. Nu peste mult avea să știe tot satul că zi de zi, cu mult înainte de răsăritul soarelui, preotul se îndrepta, la lumina lanternei, spre casa Domnului, unde se prosterna în fața jertfelnicului, suspinând mișcat: „Doamne dăruiește-mi întoarcerea parohiei mele; mă învoiesc să sufer tot ce-ți va plăcea ție, în tot decursul vieții mele...! Da, o sută de ani să îndur durerile celea mai crâncene, numai să se întoarcă la tine păstoriții mei!“ Erau zile, când nu ieșea din biserică decât după ce se înopca.

Peste zi îi plăcea să se ducă pe câmp, din când în când. Cu atari prilejuri Ceaslovul nu și-l uita acasă niciodată. Schimba câteva vorbe de bine cu credincioșii de la lucru, apoi se îndrepta spre pădure. Asta încă era una din plăcerile lui: să se roage în pădure! Unchieșul Mandy a dat odată peste el în pădure plângând și cucerindu-se celui de sus: „Doamne întoarce-mi parohienii pe calea cea bună!“ — Nu l-a tulburat însă în rugăciunea sa, ci s'a retras tăcut și îngândurat, cum e de înțeles de altfel.

Obiceiul de a se ruga mult și cu căldură și l-a ținut până la moarte. Cu deosebirea că nu va trece mult și pelerini veniți din toate părțile o să-l ținutiască ziua întreagă și adesea și mare parte din noapte în scaunul mărturisirii (vara 15—16 ore; iarna 11—13 ore zilnic), cât n'o să mai aibă răgaz să iasă printre holde la cât de pușintică recreație trupească și sufletească. Sculatul la o oră după miezul nopții

și de multeori chiar și mai înainte și culca cât mai târziu — în chilia lui ardea aproape într'una lumânarea —, nu cunoșteau între siri decât scurte răstimpuri slobode, împărțite și acelea între liturghie, Ceaslov, vizita bolnavilor, adorație, rozariu, lectură spirituală, meditație, ceva gustare în grabă³⁾. Dânsul avea în deplină măsură obișnuința aceea a sfinților de a ieși din Dumnezeu, când ar fi reclamat așa ceu viața activă înafară și de a se reîntoarce Dumnezeu, prin rugăciune, îndată ce asta l-a fi stat în puțință (Hippolyte Pagès) — o în prejurare ce ne dă tâlcul râvnei sale apostolice și a rodniceii acelei apostolice.

Ce jalnică și sarbădă este, prin contravieța preotului ce nu iubește rugăciunea, și toată puterea cuvântului! Obligativitatea Curșlovului, caută să vadă oricine, că numai bif ar rodi și pentru păstori și pentru păstora noastră. Truda cu revizuirea limbistică pe alocune și îmbogățirea acestui izvor de inspirație sfântă pus la îndemâna celor îndatorați, altfel ca și tăzi, la folosirea bogățiilor lui spirituale arii răsplătite din belșug de harurile multe cetă face să se reverse peste cei ce se roagă peste cei pentru cari se fac rugăciuni. Sluge Domnului ar cunoaște mai bine, s'ar deprinde mai mult, ar iubi mai tare cele trei feluri de atingere cu ceriul: Rugăciunea făcută în taira neîntrerupt, reînnoită tot mereu; rugăciunea dre altar, dimpreună cu poporul credincios — pe lejuri de a jertfi și de a se jertfi —, rugăciun

¹⁾ Cf. A. Mounin: Esprit du Curé d'Ars. pag. 108.
²⁾ Cf. G. Renoud: Regards de Saint. Trevoux. 1910, pag. 68.

³⁾ Cf. Fr. Trochu, o. c. pag. 106—130 și 376—382.

area, nici furcile și parii — tradiționali toștrăși ai fraților din țară în atari cazuri —, e mintea sănătoasă a Românului.

La banchetul oferit în onoarea înaltului aspe, între cei prezenți erau și fețe bisericești: patru ortodocși, patru uniți și un Polonez mano-catolic! După obicinuitele toasturi, Iorga a vorbit cum numai d-sa știe. A lins și chestia confesională românească, aproape de care a spus următoarele:

„Ați înființat biserici. Ele sunt sanctuarul sufletului d-voastră și al sufletului românesc. Ceea de pe biserica catolică nu s'a certat niciodată cu ceea de pe biserica ortodoxă. Eu am chemat pe Dumnezeu în amândouă bisericele... „Biserica catolică, împotriva căreia eu îndreptat critici în ultimul timp, ne-a uitat și pe noi. S'avem mai multe cărări deschise către Roma, cetatea care este și a noastră. Zică ori-ce ar zice politicianii și ducele Mussolini, dar Roma e a noastră și noi suntem Romei. Legătura sufletească dintre noi și țienii n'o poate rupe nimeni“. (America, No. din 15 Febr. 1930).

Vorbele d-lui profesor sunt clare ca apa curgătoare. Ele au darul să aprobe sufletul nostru de Români uniți cu Roma catolică, mama noastră străbună.

Suntem mândri, că cel mai ilustru fiu al țării noastre recunoaște în mod solemn că biserica noastră este sanctuar al sufletului românesc și nu unguresc ori nemțesc, cum le ardeea unora.

„Să avem mai multe cărări deschise spre Roma — am zis noi și cu noi zice dl. Nicolae Iorga. Necazul însă este, că împotriva noastră sunt frații, cari în calea spre Roma, avută deja, încă bolovanii cât de mulți și își fac titlu de glorie din a rupe pecețile ce ne leagă de țara lui Traian. După socoteala lor, am fi noi merituosi Români, dacă ne-am înhamat cu noi la căruța destul de hodorogită a Bizanțului foștan.

Dl. Iorga fie sigur; în momentul ce recunoaște că biserica unită este îndreptățită față de noi, a atras asupra sa supărări și critici,

poate multe și mari. Dar pentru ca să te poți espui la acestea și să le suportă, nu este un lucru de toate zilele. Aci se cere curaj cu care numai sufletele de elită se pot mândri. Iar excelentul profesor e unul dintre acestea.

Dr. Vicfor Crișan

Un răspuns

Șirele subsemnatului din Unirea nr. 4—1930 au fost întimpinate de un răspuns chilometric în nr. 7 și 8 ai acestui ziar. Mi-a răspuns, *revoltat*, pâr. I. Rinea. Revolta este rea inspiratoare și pentru preoți. Rău inspirat este întreg răspunsul cu bătaia-i donchișotească în potruva alor 2 teze pe cari mi-le atribuie mie, deși le-a inventat dsa. Neg paternitatea tezei: „Control practic — viață religioasă multumitoare“ (»Unirea«, nr. 8). Teză mea era: „controlul = remediu pentru ameliorări urgente necesare“.

Deosebirea între una și alta este ultra palpabilă. Străin sunt și de afirmația cu »zgura destrăbălării generale« referită la preoți. Cuvintele din »« (ghilemele) nu vizează pe nici un preot, cu atât mai puțin preoțimea întreagă. Propoziția, din care sunt scoase aceste cuvinte, exprimă un fapt foarte banal, accentuat de mii de ori: decadența moravurilor publice. Acest dureros adevăr simplu, exprimat fără artificii stilistice, numai prin negura revoltei a putut fi răstălmăcit.

Tot la revolta rău inspiratoare reduc și insinuația, cu străvezie tendință malodorantă, că prin »zeci de preoți cari lipsesc dela datorie« a-și fi vizat preoțimea din jurul Turzii. Umblând la misiuni populare (în anul trecut 6 parohii) avui ocazie să cunosc ținuturi foarte depărtate de Turda. Dar chiar aici pe loc am avut elevi la școli și muncitori agricoli din întreagă provincia metropolitană, iar prin oraș trec și petrec destui preoți din alte regiuni (în Dumineci și sărbători). Aceștia mă dispensează de-a arunca pietri asupra preoților apropiați, cari, dacă nu sunt superiori, nici inferiori nu sunt altora. Oare și pâr. Truția S. preoți din jurul Turzii să fi văzut mergând la târgul Huedinului pe o Duminecă? Și pâr. prot. E. Tatar tot pe aceștia îi vizează când scrie: »sunt anomalii, abuzuri, neglijențe...« (»Unirea« 9 - 1930) ? Dar preotul din foșta Unirii nr. 47—1929, care a preferat șopicele în locul sf. liturghii, vizat de pâr. D. Neda, tot din jurul Turzii a fost?

Ba zău, pâr. Rinea, când discutăm directive, chiar dacă ne coborâm la polemică, să nu trecem la lucruri de acestea, că ne demonetizăm scrisul.

Și este pagubă.

Dr. Vas. Cerghizan

profesor de religie

Știri mărunte

Personale. P. Venerat Ordinariat arhidiecezan a numit pe pâr. *Ioan Tinar* adm. parohial la Sălcuța, pe pâr. *Augustin Belea* adm. parohial la Bărdești, iar pe pâr. *Ioan Oros* adm. parohial la Hamba.

— P. Ven. Ordinariat de Lugoj a numit pe pâr. *Alexandru Ghelner* paroh la Pârul, iar pe pâr. *Aurel Grozescu* adm. parohial la Zorlențul mare.

In jurul aplicării Concordatului.

Gazetele din capitală anunță, că la prezidenția Consiliului a avut loc săptămâna trecută o consfătuire între dd. Iuliu Maniu, Gh. Mironescu, I. Lugoșianu, Valer Moldovan, Al. Borza, Z. Păclișanu și B. Constantinescu, fost consilier de legăție la Vatican, în care s'a discutat regulamentul pentru aplicarea Concordatului. După această consfătuire au urmat, tot în această chestiune, mai multe întrevederi între Mgr. Dolci, Nunțiu papal dela București, și dd. Maniu și Mironescu, în cari s'a stabilit, afirmative, modul de aplicare a art. 2 din concordat, privitor la fixarea reședințelor de eparhii romano-catolice. Pare a fi deci cam tardivă bucuria »Telegrafului« sibiian (Nr. 22 dela 19 Martie), că »aplicarea« va veni să răstoarne întreg Concordatul.

Locale. Marți, la *Bunăvestire va predica* în catedrală pâr. *Dr. Septimiu Iodoran*, profesor la liceul de băieți, iar Dumineca viitoare, a patra a sf. Paresimi, pâr. *Iuliu Maior*, profesor la acelaș liceu.

— Dupăcum era de așteptat, *alegerile noastre comunale* din Dumineca trecută s'au încheiat cu biruința listei, care a avut în frunte pe inimosul profesor Ioan Moldovan, și care dacă n'a fost agreată de minoritarii evrei și maghiari și de alte elemente dubioase ale Blajului, a avut, în schimb, adevărată însuflețire a tuturor oamenilor de bine. Cu cele 628 voturi față de abia 270 ale celor bătuți, aceștia au știut să-și impună voința și să dovedească oricui, că Blajul nu mai poate fi pentru nimeni — nici chiar

în unită și nebăgată în seamă a ceasurilor ei și nopții, noui și noui îmbolduri căpătând printr'asta să arunce fără încetare pe vatra sufletului său aprins de rugăciune tot alte și alte vreascuri, pentruca tot mai viu, tot mai puternic să luciască flacăra sfântă⁴⁾ turma îndincioasă ar îndrăgi pilda văzută și, pe cât se poate, ar asculta îndemnul irezistibil: Fiți următori! (1 Cor. 11, 1). Parohienii sfântului Ioan Vianny sunt cea mai eclatantă dovadă în această privință. Dimineața și seara ani și mame, copii și servitori — familie de familie —, se grupau la poala Crucii ori în fața icoanei Preacuratei și se făceau ecoul rugămintelor publice ce se săvârșiau în biserică; care casă din acest sătuleț era ca un fel de plungire a bisericii parohiale. Sfaturile date de Sfântia Sa, părintele paroh, erau luate adesea și se socotea drept păcătoșenie să se uce cineva, dimineața, de ceva lucru, înainte de a se și-ar fi isprăvit rugăciunile îndatinat⁵⁾.

Și când ne gândim că îndrăgirea rugămintii e cel dintâiu și cel mai sigur semn al mântuirii, ne putem trage pe seama ce datorită mare are preotul să se roage și să facă pe alții să se roage. Urcușul spre înălțimi e evoios, eforturile recerute is multe și jertfe de adus is dureroase. Spiritul stăpânitor îl-a întărit pe sfântul nostru și pe toți sfinții greutățile și suferințele, de cari au avut

parte cu toții — sfântul paroh de Ars în chip deosebit —, niciodată n'a fost altul decât acela al rugăciunii smerite, încrezătoare, statornice. Aceasta a făurit și făurește eroii credinței; tot ea rămânând, păua la sfârșitul veacurilor, pe piniera lor blagoslovită de Cel de sus.

Și Doamne câtă lipsă are lumea, în toată vremea, de acest soi scump de oameni! Lucrul acesta nime nu-l vede și nu-l simte mai bine ca vestitorii evangheliei creștine. Asta-i taina râvnei sfinte și apostolice de a câștiga cât mai multe suflete îndeletnicirii cu rugăciunea — mijlocul ce are făgăduința izbânzii în toate celea bune (Io. 14, 13). Istoria lui Israel și a bisericii creștine este istoria acestei puteri, căreia nimic nu i-se poate pune împotriva fie vorba de legile firii (în acel sens că n'ar putea fi suspendate vremelnice și că n'ar fi fost aievea suspendate), fie vorba de legile tainice ale spiritului. Forței acesteia nu-i poate face față lungă vreme nici o patimă, nici o ispită, nici o primejdie. Ea schimbă, pe tăcute, cugetele, vederile, voința și simțămintele omului. Prin rugăciune omul devine pe neobservate un altul. Creștinilor celor dintâi ea le-a dat ceea ce dădea filosofia celor din vechime: limpezime, liniștea sufletească, cumpăt în afecte și tărie în răbdare; ea le-a fost școala superioară și metafizica divină; ea le-a fost pârgă, cu carea dâșii scoaseră lumea păgână din țâțâni⁶⁾.

Vederii limpezi a sfântului păstor sufletească, de care ne ocupăm, nu i-a scăpat isvorul acesta atât de bogat în haruri. Premerge cu pilda și se căznește cu vorba să-și obișnuiască oșțele să s'adape în cât mai mare măsură din undele-i dătătoare de viață nouă.

„Numai prin rugăciune — îl auzim glăsuind — au ajuns sfinții cu toții la norocul de-a fi statornici. Rugăciunea este pentru sufletul nostru ceea ce-i ploaia pentru pământ. Puteți gunoi o holdă cât veți vrea: dacă lipsește ploaia, orice veți face, n'o să plătiască nimic...“

„Toți păcătoșii, înafară de cazul vreunei minuni extraordinare n'au să-și mulțumiască întorcerea la Dumnezeu decât rugăciunii. Uitați-vă ce face sf. Monica pentruca să dobândiască întorcerea fiului său... Uitați-vă la sf. Augustin, ce face el însuși când voiește serios să se convertiască... Vai! câți păcătoși ar fi scăpat de păcat, dac'ar fi avut gândul bun de a recurge la rugăciune!“

„Toți osândiții s'au osândit pentrucă nu s'au rugat, ori s'au rugat rău. De aceea, fraților, eu dau cu socoteala că fără rugăciune n'o să facem alta decât o să ne pierdem pentru veșnicie, și că prin rugăciune făcută bine ne asigurăm mântuirea.“

Indeamnă din răspuțeri să se roage tot creștinul dimineața, peste zi cât mai des și seara, reculegându-se înainte de rugăciune și îndeplinindu-și această datorință în genunchi, — după ce se vor stropi cu aghiasmă —, smeriți, încrezători și cu simțământul multelor lipse

⁴⁾ Cf. *Ioh. M. Sailer*: Priester des Herrn. München. 1875, pag. 95.

⁵⁾ Cf. *H. Convert*: A l'École du bienheureux Curé de... Paris. 1921, pag. 326—327.

⁶⁾ Cf. *M. Meschler S. J.*: Drei Grundlehren des geistlichen Lebens. Freiburg in Br. 1914, pag. 23—25.

